மருத்துவர் துருவரம் முரளிதர் சோனார்

எதிராக

மகாராஷ்டிரா மாநில அரசு மற்றும் பலர்

குற்றவியல் மேல்முறையீட்டு எண் 1443/2018

நவம்பர் 22, 2018

[மாண்புமிகு நீதியரசர்கள் திரு.ஏ.கே. சிக்ரி மற்றும் திரு.எஸ். அப்துல் நசீர்]

குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டம், 1973-இன் பிரிவு 482 - அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்துதல், நோக்கம் -விவாதிக்கப்பட்டது.

குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டம் 1973: பிரிவு 482 - நடவடிக்கைகளை ரத்து செய்தல் - மேல்முறையீட்டாளர் மற்றும் உடன் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் மீது இ.த.ச. பிரிவு 376 (2) (ஆ), பிரிவு 420 உ/இ பிரிவு 34, மற்றும் பட்டியல் சாதியினர் மற்றும் பட்டியல் பழங்குடியினர் சட்டம் பிரிவு 3 (1) (எக்ஸ்) ஆகியவற்றின் கீழ் முதல் தகவல் அறிக்கை பதிவு செய்யப்பட்டது - மேல்முறையீட்டாளர்-முதலாவது குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் ஒரு அரசு மருத்துவர், அதே சமயம் புகார்தாரர் அதே நிறுவனத்தில் செவிலியராகப் பணிபுரிந்து வந்தார் - புகார்தாரர் ஒரு விதவை என்பதால் தனக்கு ஒரு துணை தேவைப்பட்டதாகவும், அதன் காரணமாக அவர் மேல்முறையீட்டாளரைக் காதலித்ததாகவும் புகார்தாரர் தரப்பு வழக்காகும் -

அவர்கள் சில நேரங்களில் அந்தப் பெண்ணின் வீட்டிலும், சில நேரங்களில் மேல்முறையீட்டாளரின் இல்லத்திலும் ஒன்றாக வசித்து வந்தனர் - அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் நீண்ட காலமாகத் தொடர்பில் இருந்தனர் மற்றும் ஒருவருடன் ஒருவர் நேரம் செலவளிப்பதை விரும்பினார் மற்றும் முறையீட்டாளர் அவர் அவளை திருமணம் செய்து கொள்வதாக உறுதியளித்தார் - இருப்பினும், மேல்முறையீட்டாளர் வேறொரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டது அவருக்குத் தெரியவந்தபோது, அவர் முதல் தகவல் அறிக்கையைப் பதிவு செய்தார்- மேல்முறையீட்டாளர் முதல் தகவல் அறிக்கையை ரத்து செய்யக் கோரி மனு தாக்கல் செய்தார் – உயர்நீதிமன்றம் அந்த மனுவைத் தள்ளுபடி செய்தது. மேல்முறையீட்டில் தீர்வு:மேல்முறையீட்டாளர் தன்னை வலுக்கட்டாயமாகப் பாலியல் வன்கொடுமை செய்ததாக குற்ற முறையீட்டாளர் தனது வழக்கில் கூறவில்லை - தரப்பினர்களுக்கு இடையே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட சம்மதத்துடன் கூடிய உடலுறவு, இந்திய தண்டனைச் சட்டம், பிரிவு 376-இன் கீழ் ஒரு குற்றமாகாது - குற்ற முறையீட்டாளர் தரப்பில் ஒரு மறைமுகமான சம்மதம் இருந்தது மற்றும் அவர் அளித்த அந்த மறைமுகமான சம்மதமானது, அவரது மனதில் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு தவறான புரிதலின் விளைவு அல்ல - புகாரில் கூறப்பட்டுள்ள குற்றச்சாட்டுகளை அவற்றின் மேலோட்டமான தன்மையிலேயே எடுத்துக் கொண்டாலும் மற்றும் அவற்றை முழுமையாக ஏற்றுக் கொண்டாலும்

கூட, அவை மேல்முறையீட்டாளருக்கு எதிராக எந்தவொரு குற்ற வழக்கையும் நிரூபிக்காது -மேலும், அந்த முதல் தகவல் அறிக்கையில் எந்த இடத்திலும் மேல்முறையீட்டாளர், இந்திய தண்டனைச் சட்டம் பிரிவு 420-இன் கீழோ அல்லது எஸ்சி/எஸ்டி சட்டத்தின் பிரிவு 3(1)(எக்ஸ்)-இன் கீழோ எந்தவொரு குற்றத்தையும் செய்ததாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. எனவே, மேல்முறையீட்டாளர் குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டம், பிரிவு 482-இன் கீழ் தாக்கல் செய்த மனுவை நிராகரித்தது உயர்நீதிமன்றத்தின் தரப்பில் நியாயமானது அல்ல - முதல் தகவல் அறிக்கை ரத்து செய்யப்பட்டது-இந்திய தண்டனை சட்டம்,1860 - பிரிவுகள் 376(3) (பி),420, உ/இ 34-பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் (வன்கொடுமை தடுப்பு) சட்டம் 1989 – பிரிவு 3(1)(எக்ஸ்).

மேல்முறையீட்டை அனுமதித்த நீதிமன்றம் பின்வருமாறு தீர்வளித்தது.

தீர்வு : 1. குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 482-இன் கீழ் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துவது என்பது ஒரு விதிவிலக்கேயன்றி அது பொதுவான விதி அல்ல என்பது நன்கு நிலைநாட்டப்பட்ட ஒன்றாகும். இந்தப் பிரிவின் கீழ், இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் பிறப்பிக்கப்படும் எந்தவொரு உத்தரவையும் நடைமுறைப்படுத்தவோ அல்லது எந்தவொரு நீதிமன்றத்தின் நடைமுறையையும் தவறாகப் பயன்படுத்துவதைத் தடுக்கவோ அல்லது மற்றபடி நீதியை நிலைநாட்டவோ தேவையான உத்தரவுகளைப் பிறப்பிக்க உயர்நீதிமன்றத்திற்கு

உள்ளார்ந்த அதிகாரங்கள் உள்ளன. ஆனால், "சட்ட நடைமுறையைத் தவறாகப் பயன்படுத்துதல்" அல்லது "நீதித் தீர்ப்பின் நோக்கங்களை உறுதிப்படுத்துதல்" என்ற சொற்கள் உயர்நீதிமன்றத்திற்கு வரம்பற்ற அதிகார வரம்பை வழங்குவதில்லை, மேலும் சட்ட நடைமுறை அல்லது நீதித் தீர்ப்பின் நோக்கங்களை தவறாகப் பயன்படுத்துவதாகக் கூறப்படுவது சட்டத்தின்படி, நடைமுறைச் சட்டம் உட்பட, பாதுகாக்கப்பட முடியும், வேறு வழியில்லை.

ஹரியானா மாநில அரசு மற்றும் பலர் எதிர் பஜன் லால் மற்றும் பலர் **1992 சப்ளி** (1) **எஸ் சி சி** 335; [1990] 3 **சப்ளி .எஸ் சி ஆர்** 259; ராஜேஷ் பஜாஜ் எதிர் டெல்லி தேசிய தலைநகர் பிராந்திய அரசு மற்றும் பலர் (1999) 3 **எஸ் சி சி** 259: [1999] 1 எஸ் சி ஆர் 1012; கர்நாடக மாநில அரசு எதிர் எம். தேவேந்திரப்பா மற்றும் ஒருவர் (2002) 3 **எஸ் சி சி** 89; [2002] 1 எஸ் சி ஆர் 275; வினீத் குமார் மற்றும் பலர் எதிர் உத்தரப் பிரதேச மாநில அரசு மற்றும் ஒருவர் (2017) 13 **எஸ் சி சி** 369 : [2017] 6 எஸ் சி ஆர் 922 – **ஆகிய வழக்குகள் மூலம் சார்வுறப்பட்டுள்ளது.**

2. வழக்கு நடவடிக்கைகளை ரத்து செய்வதற்கு, ஒரு குற்றத்தை நடுவர் கருத்தில் கொண்டதன் மெய்ம்மையை மிக நுணுக்கமாகப் பகுப்பாய்வு செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை. உள்ளார்ந்த அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தும்போது சாட்சியங்களை மதிப்பீடு செய்வதும் அனுமதிக்கத்தக்கதல்ல. புகாரில்

கூறப்பட்டுள்ள குற்றச்சாட்டுகள், எந்தக் குற்றம் கருத்தில் கொள்ளப்பட்டதோ அந்தப் பிரிவின் கீழ் ஒரு குற்றத்தை உருவாக்கவில்லை எனில், உயர்நீதிமன்றம் தனது உள்ளார்ந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி அதனை ரத்து செய்ய வழிவகை உள்ளது.

3. சட்டப்பிரிவு 376(2)(பி) ஒரு பொது ஊழியராக தனது உத்தியோகபூர்வ பதவியைத் தவறாகப் பயன்படுத்தி, தனது பாதுகாப்பில் உள்ள அல்லது தனக்குக் கீழ் பணிபுரியும் ஒரு பொது ஊழியரின் பாதுகாப்பில் உள்ள ஒரு பெண்ணைப் பாலியல் வன்புணர்ச்சி செய்தால் அதற்கான தண்டனையை வழங்குகிறது. பிரிவு 375, பாலியல் வன்புணர்ச்சி குற்றத்தை வரையறுப்பதோடு அக்குற்றத்தின் ஆறு விளக்கங்களை வரிசைப்படுத்துகிறது. முதலாவது உட்பிரிவு, ஒரு பெண் சுயநினைவுடன் இருக்கும்போது, அதாவது சம்மதம் அளிக்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கும்போது, அவளது விருப்பத்திற்கு மாறாகச் செய்யப்படும் செயலையும்; இரண்டாவது, அவளது சம்மதம் இன்றிச் செய்யப்படும் செயலையும் குறிக்கிறது; மூன்றாவது, நான்காவது மற்றும் ஐந்தாவது உட்பிரிவுகள், சம்மதம் இருந்தபோதிலும், அந்தச் சம்மதமானது அந்தப் பெண்ணையோ அல்லது அவளுக்கு விருப்பமான ஒருவரையோ மரண பயத்திலோ அல்லது காயப்படுத்தும் பயத்திலோ வைப்பதன் மூலம் பெறப்பட்டிருந்தால், அது குற்றவாளியை விடுவிக்கக்கூடிய சம்மதமாகக் கருதப்பட மாட்டாது என்பதைக் குறிக்கின்றன.

அவளது விருப்பத்திற்கு மாறாக என்ற சொற்றொடர், அந்தச் செயல் பெண்ணின் எதிர்ப்பையும் மீறிச் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கிறது. சம்மதம் குறித்த ஒரு அனுமானத்தை, வழக்கின் சாட்சியங்கள் அல்லது நிகழ்தக்கவைகளின் அடிப்படையில் மட்டுமே எடுக்க முடியும்."ஒப்புதல்" என்பது விவாதத்துடன் இணைந்த காரண செயலாகவும் கூறப்படுகிறது. புகார் செய்யப்பட்ட செயலை செய்ய அனுமதிக்கும் ஒரு நபரின் மனதில் செயலில் உள்ள விருப்பத்தை இது குறிக்கிறது. இத.ச பிரிவு 90-இன்"ஒப்புதல்" என்பதை வரையறுக்கவில்லை. ஆனால் "ஒப்புதல்" அல்ல என்பதை விவரிக்கிறது. ஒப்புதல் வெளிப்படையாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ கட்டாயப்படுத்தப்பட்டதாகவோ அல்லது தவறாக வழி நடத்தப்பட்டதாகவோ விருப்பத்துடன் அல்லது வஞ்சகத்தின் மூலமாகவோ பெறப்படலாம். உண்மையை தவறாக கருதி புகார் தாரரால் ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டால் அது இல்லாததாக விடுகிறது. பிரிவு 375 இன் நோக்கத்திற்கான ஒப்புதல் செயலின் முக்கியத்துவம் மற்றும் ஒழுக்கப் பண்பு பற்றிய அறிவின் அடிப்படையில் புத்திசாலித்தனத்தைப் பயன்படுத்திய பிறகு மட்டுமல்லாமல் எதிர்ப்பு மற்றும் ஒப்புதலுக்கு இடையேயான தேர்வை முழுமையாக பயன்படுத்திய பின்னரும் தன்னார்வ பங்கேற்பு தேவைப்படுகிறது. சம்மதம் இருந்ததா இல்லையா என்பதை அனைத்து தொடர்புடைய சூழ்நிலைகளையும் கவனமாக ஆய்வு செய்வதன் மூலம் மட்டுமே கண்டறிய முடியும்.

உதய் எதிராக கர்நாடக மாநில அரசு [2003] 4 எஸ்சிசி 46 [2003] 2 எஸ் சி ஆர் 231; திலீப் சிங் என்ற திலீப் குமார் எதிராக பீகார் மாநில அரசு [2005] 1 எஸ் சி சி 88:[2004] 5 சப் எஸ் சி ஆர் 909; தீபக் குலாட்டி எதிராக ஹரியானா மாநில அரசு , [2013] 7 எஸ் சி சி 675: [2013] 6 எஸ் சி ஆர் 544 ஆகிய வழக்குகள் மூலம் சார்வுறப்பட்டுள்ளது.

4. பாலியல் வன்புணர்ச்சி மற்றும் சம்மதத்துடன் கூடிய உடலுறவு ஆகியவற்றிற்கு இடையே தெளிவான வேறுபாடு உள்ளது. இத்தகைய வழக்குகளில், குற்ற முறையீட்டாளர் உண்மையில் பாதிக்கப்பட்டவரைத் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பினாரா அல்லது தீய எண்ணத்துடன் தனது காமத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் பொருட்டு மட்டுமே அத்தகைய பொய்யான வாக்குறுதியை அளித்தாரா என்பதை நீதிமன்றம் மிகக் கவனமாக ஆராய வேண்டும், ஏனெனில் பிந்தையது ஏமாற்றுதல் அல்லது மோசடியின் வரம்பிற்குள் வரும். வெறும் வாக்குறுதி மீறலுக்கும், பொய்யான வாக்குறுதியை நிறைவேற்றாமல் இருப்பதற்கும் இடையேயும் வேறுபாடு உள்ளது. குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் பாலியல் செயல்களில் ஈடுபடுவதற்காக மயக்கும் ஒரே நோக்கத்துடன் வாக்குறுதி அளிக்கவில்லை என்றால் அத்தகைய செயல் கற்பழிப்புக்கு சமமாகாது. பூட்டான் சாட்டப்பட்டவர் அல்லது அவர் உருவாக்கிய தவறான எண்ணத்தின் காரணமாக மட்டுமே அல்லாமல் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்

மீதான அவரது அன்பு மற்றும் ஆர்வத்தின் காரணமாக பாலியல் உறவில் ஈடுபடுவதற்கு ஒப்புக்கொள்ளும் விதமாகவும் வழக்கு இருக்கலாம். அவரால் எதிர்பார்க்க முடியாத அல்லது சூழ்நிலைகள் அவரது கட்டுப்பாட்டிற்கு அப்பாற்பட்டு அவளை திருமணம் செய்து கொள்ள முடியாமல் இருந்திருக்கலாம். இத்தகைய வழக்குகள் வித்தியாசமாக கவனிக்கப்பட வேண்டும். குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு ஏதேனும் தவறான எண்ணம் இருந்தால் மற்றும் அவருக்கு ரகசிய உள்நோக்கம் இருந்தால் அது கற்பழிப்புக்கான தெளிவான வழக்கு ஆகும். இருதரப்புக்கும் இடையே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒருமித்த உடலுறவு இருந்தால் அது இ.த. ச பிரிவு 376-ன் கீழ் குற்றமாகாது.

5. தற்போதைய வழக்கில், மேல்முறையீட்டாளர் ஆரம்ப சுகாதார நிலையத்தில் மருத்துவ அதிகாரியாகப் பணியாற்றி வந்தார், மேலும் புகார்தாரர் அதே சுகாதார நிலையத்தில் உதவி செவிலியராகப் பணியாற்றி வந்தார்; அவர் ஒரு விதவை ஆவார். மேல்முறையீட்டாளர் தனக்குத் திருமணமாகிவிட்டதாகவும், தனது மனைவியுடன் கருத்து வேறுபாடுகள் இருப்பதாகவும் தன்னிடம் தெரிவித்ததாக அவர் குற்றம் சாட்டியுள்ளார். ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டபடி, அவர்கள் வெவ்வேறு சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். தங்களது திருமணத்தைப் பதிவு செய்ய குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்/மேல்முறையீட்டாளருக்கு ஒரு மாத காலம் தேவைப்பட்டதாகவும் குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளது. புகார்தாரர் மேலும் கூறுகையில், தான்

மேல்முறையீட்டாளர் மீது காதல் வயப்பட்டதாகவும், தான் ஒரு விதவை என்பதால் தனக்கு ஒரு துணை தேவைப்பட்டதாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர்கள் சில நேரங்களில் அவரது வீட்டிலும், சில நேரங்களில் மேல்முறையீட்டாளரின் இல்லத்திலும் ஒன்றாக வசித்து வந்தனர். அவர்கள் நீண்ட காலமாக ஒருவருக்கொருவர் உறவில் இருந்ததுடன், ஒருவருக்கொருவர் துணையாக இருந்து மகிழ்ந்தனர். அவர்கள் நீண்ட காலமாக அவ்வாறு ஒன்றாக வாழ்ந்து வந்தனர் என்பதும் தெளிவாகிறது. மேல்முறையீடு செய்தவர் வேறு ஒரு பெண்ணை திருமணம் செய்து கொண்டது தெரியவந்ததும் அவர் புகார் அளித்தார். புகார்தாரர் தன்னை வலுக்கட்டாயமாக பாலியல் பலாத்காரம் செய்ததாக வழக்கு குறிப்பிடவில்லை. நடந்த விஷயங்களில் மனதை சுறுசுறுப்பாக பயன்படுத்திய பின்பு முடிவு எடுத்ததாகவும் எந்த ஒரு உளவியல் அழுத்தத்தையும் எதிர்கொண்டு ஒரு செயலற்ற சமர்ப்பணமாக செய்யவில்லை என்றும் அதில் ஒரு மறைமுகம் சம்மதம் இருந்தது மற்றும் வழங்கிய மறைமுக ஒப்புதல் அவள் மனதை உருவாக்கப்பட்ட தவறான எண்ணத்தின் விளைவாக இல்லை என்றும் குறிப்பிடப்பட்டது. புகாரியில் கூறப்பட்டுள்ள குற்றச்சாட்டுகளை அவர்களின் புகாரி அடிப்படையிலேயே எடுத்துக் கொண்டாலும் அவை முழுவதுமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டாலும் அவர்கள் மேல்முறையீட்டாளர் மீது வழக்கு பதிவு செய்யவில்லை. மேலும், புகார்தாரர் பாலியல் வன்புணர்ச்சி நடந்ததற்கான

விபரத்தை முதன்மையாக வெளிப்படுத்த தவறியதால் பிரிவு 376 (2)(பி) என் கீழ் பதிவு செய்யப்பட்ட புகாரை தக்க வைக்க முடியாது. அத்துடன், அந்த முதல் தகவல் அறிக்கையானது, இந்திய தண்டனைச் சட்டம் பிரிவு 420 அல்லது எஸ்சி/எஸ்டி சட்டத்தின் பிரிவு 3(1)(*எக்ஸ்*)-இன் கீழ் மேல்முறையீட்டாளர் ஏதேனும் தவறு செய்திருப்பதாக எங்கும் குறிப்பிடவில்லை. எனவே, குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 482-இன் கீழ் மேல்முறையீட்டாளர் தாக்கல் செய்த மனுவை நிராகரித்த உயர்நீதிமன்றத்தின் நடவடிக்கை நியாயமானதல்ல.

<u>பார்வையிடப்பட்ட தீர் முடிவுகள்</u>

[1990] 3 சப்ளி எஸ் சி ஆர் 259	பத்தி 9 இல்	சார்வுறப்பட்டது.
[1999] 1 எஸ் சி ஆர் 1012	பத்தி 10 இல்	சார்வுறப்பட்டது.
[2002]1 எஸ் சி ஆர் 275	பத்தி 11 இல்	சார்வுறப்பட்டது.
[2017] 6 எஸ் சி ஆர் 922	பத்தி 12 இல்	சார்வுறப்பட்டது.
[2003]2 எஸ் சி ஆர் 231	பத்தி 16 இல்	சார்வுறப்பட்டது .
[2004] 5 சப்ளி எஸ் சி ஆர் 909	பத்தி 17 இல்	சார்வுறப்பட்டது .
[2013] 6 எஸ் சி ஆர் 544	பத்தி 18 இல்	சார்வுறப்பட்டது.

குற்றவியல் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு: குற்றவியல் மேல்முறையீட்டு எண் 1443/2018.

பம்பாய் உயர்நீதிமன்றத்தின் ஔரங்காபாத் அமர்வு , குற்றவியல் விண்ணப்ப எண். 3590/2012-இல் 02.07.2018 தேதியிட்ட வழங்கப்பட்ட தீர்ப்புரை மற்றும் உத்தரவிலிருந்து இந்த மேல்முறையீடு எழுந்துள்ளது.

மேல்முறையீட்டாளருக்காக ஜெயந்த் சுத் மூத்த வழக்கறிஞர், சந்திப் எஸ் தேஷ்முக், வாஷிங் சித்திக் மற்றும் சந்தீப் சுதாகர் தேஷ்முக் ஆகியோர் முன்னிலையாகினர்.

எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்காக செல்வி. தீபா எம். குல்கர்னி மற்றும் நிஷாந்த் ஆர். கட்நேஷ்வர்கர் ஆகியோர் முன்னிலையாகினர்.

நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புரை மாண்புமிகு நீதியரசர் **திரு. எஸ். அப்துல் நாசிர்** வழங்கினார்.

1. அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

2. நந்தூர்பார் மாவட்டம், மசாவத் காவல் நிலையத்தில் இந்தியத் தண்டனைச் சட்டம், 1860-இன் (சுருக்கமாக 'இதச') பிரிவுகள் 376(2)(ஆ), 420 உ/இ பிரிவு 34-இன் கீழும், மற்றும் பட்டியல் சாதியினர் மற்றும் பழங்குடியினர் (வன்கொடுமைத் தடுப்பு) சட்டம், 1989-இன் (சுருக்கமாக 'எஸ்சி/எஸ்டி சட்டம்') பிரிவு 3(1)(எக்ஸ்)-இன் கீழும் தண்டனைக்குரிய குற்றங்களுக்காகப் பதிவு செய்யப்பட்ட முதல் தகவல் அறிக்கை

எண்.59/2000-ஐயும், மற்றும் நந்தூர்பார் மாவட்டம், ஷாஹடா நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட குற்றப்பத்திரிகையையும் ரத்து செய்யக் கோரி மனுதாரர் குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டம், 1973 (சுருக்கமாக 'குவிமுச')-இன் பிரிவு 482-இன் கீழ் தாக்கல் செய்த விண்ணப்பத்தை, பம்பாய் உயர் நீதிமன்றத்தின் ஔரங்காபாத் அமர்வு தள்ளுபடி செய்து, குற்றவியல் விண்ணப்ப எண்.3590/2012-இல் 02.07.2018-ஆம் தேதியன்று வழங்கப்பட்ட தீர்ப்புரை மற்றும் உத்தரவுக்கு எதிராக இந்த மேல்முறையீடு தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது.

3. மேல்முறையீடு செய்பவர் புகார்தாரர்/4 ஆம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளரின் வழக்கில் பதிவு செய்யப்பட்ட மேற்கூறிய முதல் தகவல் அறிக்கையில் முதல் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் ஆவார். சம்பந்தப்பட்ட நேரத்தில் மேல்முறையீட்டாளர் நந்தூர் பார் மாவட்டம் தாக்கான் தாலுகாவில் உள்ள தோரன் மாலில் உள்ள ஆரம்ப சுகாதார நிலையத்தின் மருத்துவ அதிகாரியாக பணியாற்றி வந்தார். முதல் தகவல் அறிக்கையில் புகார்தாரர் சுமத்தியுள்ள குற்றச்சாட்டுகளின் சுருக்கம் என்னவென்றால், அவரது கணவர் 05.11.1997 அன்று காலமானார், அவளையும் அவரது இரண்டு குழந்தைகளையும் விட்டுச் சென்றார். இந்த நேரத்தில், மேல்முறையீட்டாளர் அவரிடம் தனக்கும் தனது மனைவிக்கும் இடையே கருத்து வேறுபாடுகள் இருப்பதாகவும், எனவே தான் தனது மனைவியை விவாகரத்து செய்யத் திட்டமிட்டுள்ளதாகவும் தெரிவித்தார். மேலும் அவர்கள் வெவ்வேறு

சமூகத்தை சேர்ந்தவர்கள் என்பதால் அவர்களின் திருமணத்தை பதிவு செய்ய ஒரு மாதம் தேவை என்று மேல்முறையீட்டாளர் புகார்தாரரிடம் தெரிவித்தார். எனவே அவர் மேல்முறையீட்டாளருடன் அவரது அரசாங்கக் கூடியிருப்பில் வாழ தொடங்கினார். தான் மேல்முறையீட்டாளர் மீது காதல் வயப்பட்டதாகவும், தான் ஒரு விதவை என்பதால் தனக்கு ஒரு துணையின் தேவை இருந்ததாகவும் முதல் தகவல் அறிக்கை மேலும் குறிப்பிடுகிறது. அதன் காரணமாக, அவர்கள் கணவன்-மனைவியைப் போலவே ஒன்றாக வாழத் தொடங்கினர். அவர்கள் சில காலம் அவரது வீட்டிலும், சில காலம் மேல்முறையீட்டாளரின் இல்லத்திலும் வசித்தனர். மேல்முறையீட்டாளர் அவரைத் திருமணம் செய்துகொண்டது போலவே நடந்துகொண்டார் மற்றும் அவருடன் உடல் ரீதியான உறவையும் பேணி வந்தார். இருப்பினும், வாக்குறுதி அளித்தபடி அவர் அவரைத் திருமணம் செய்து கொள்ளத் தவறிவிட்டார். இந்த சூழ்நிலையில் அவருடைய சகோதரர், அதாவது 2-வது குற்றம் சாட்டப்பட்டவர், அவளைத் திருமணம் செய்துகொண்டதாகக் கோருகிறார். அதன்பின்னர், 2000-ஆம் ஆண்டில், மேல்முறையீட்டாளர் வேறொரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொண்டது குறித்த தகவலை உடன் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரிடமிருந்து புகார்தாரர் பெற்றார். எனவே அவர் மேற்கண்ட புகாரை பதிவு செய்தார், அதன் அடிப்படையில் 06.12.2000 தேதியிட்ட முதல் தகவல்

அறிக்கை மேல்முறையீட்டாளர் மற்றும் உடன் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களுக்கு எதிராகப் பதிவு செய்யப்பட்டது.

4. விசாரணை முடிந்த பின்பு விசாரணை அதிகாரி 14-06-2001 அன்று இறுதி அறிக்கையை தாக்கல் செய்து முதல் தகவல் அறிக்கை மற்றும் குற்றப் பத்திரிக்கையை ரத்து செய்யப் போறேன் உயர்நீதிமன்றத்தில் 482 பதில் பிரிவின் கீழ் மேல்முறையீட்டு மனு தாக்கல் செய்தார். மேலே குறிப்பிட்டுள்ள படி உயர் நீதிமன்றம் 02-07-2018 தேதியிட்ட உத்தரவின் மூலம் குற்றவியல் மனுவை தள்ளுபடி செய்துள்ளது.

5. மேல்முறையீட்டாளருக்கான கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் இந்த வழக்கில் நீதிமன்றத்தின் செயல்முறையானது ஒருதலை பெற்ற நோக்கத்துடன் புகார்தாரரால் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட கூடியதாக உள்ளது என மாறிட்டார். குற்றவியல் நடவடிக்கையானது தவறான நோக்கத்துடன் வெளிப்படையாக நோக்கப்படுகிறது மற்றும் இந்த நடவடிக்கை தீங்கிழைக்கும் வகையில் ஒரு உள்நோக்கத்துடன் இருந்தது எனக் குறிப்பிட்டார். மேல்முறையீட்டாளரின் சகோதரருடன் புகார் செய்தவர் தொடர்பில் இருந்ததாகவும் மேல்முறையீட்டாளர் புகார்தாரருடன் எந்த நேரத்திலும் தொடர்பில் இருக்கவில்லை எனவும் தெரிவிக்கப்பட்டது. உண்மையில் மேல்முறையீட்டாளரின் சகோதரருக்கும் புகார்தாரருக்கும் இடையே திருமணம் நிச்சயக்கப்பட்டது. சில காரணங்களுக்காக

புகார்தாரர் தொடர்ந்து மிரட்டி வந்தார் என்றும் முழு குற்றச்சாட்டுகள் கூறப்பட்டாலும் கூட புகார்கள் அவற்றின் முக மதிப்பில் எடுக்கப்பட்டு முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றன எனவே எந்த குற்றமும் இல்லை என வாதிட்டார்.

6. மறுபுறம், 1 முதல் 3 வரையிலான எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் சார்பாக முன்னிலையான வழக்கறிஞர், எதிர்ப்புக்குள்ளான உத்தரவை நியாயப்படுத்த முற்பட்டார்.

7. நீதிமன்றத்தில் செய்யப்பட்ட கற்றறிந்த வழக்கறிஞரின் சமர்ப்பிப்புகளை நாங்கள் கவனமாக பரிசீலித்து பதிவேட்டில் உள்ள ஆதாரங்களையும் உன்னிப்பாக கவனித்தோம்.

8. கு. வி. மு. ச பிரிவு 482-இன் கீழ் உள்ள அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துவது என்பது ஒரு விதிவிலக்கே தவிர, அது பொதுவான விதியல்ல என்பது நன்கு நிறுவப்பட்ட ஒன்றாகும். இந்தப் பிரிவின் கீழ் சட்டத்தின் கீழ் எந்த ஒரு உத்தரவையும் நடைமுறைப்படுத்த அல்லது நீதிமன்றத்தின் துஷ்பிரயோகத்தை தடுக்க அல்லது நீதியின் முடிவை பாதுகாப்பதற்கு தேவையான உத்தரவுகளை பிறப்பிக்க உயர் நீதிமன்றத்திற்கு உள்ளார்ந்த அதிகாரங்கள் உள்ளன. ஆனால் "சட்ட நடைமுறையைத் தவறாகப் பயன்படுத்துதல்" அல்லது "நீதியின் நோக்கங்களை உறுதிப்படுத்துதல்" என்ற சொற்றொடர்கள் உயர்நீதிமன்றத்திற்கு

வரம்பற்ற அதிகார வரம்பை வழங்காது, சட்ட நடைமுறையைத் தவறாகப் பயன்படுத்துதல் அல்லது நீதி நோக்கங்களை சட்டத்தின்படி மட்டுமே உறுதிப்படுத்த முடியும், இதில் நடைமுறைச் சட்டம் உட்பட, வேறு வழியில்லை.

9. ஹரியானா மாநில அரசு மற்றும் பலர் எதிர் பஜன் லால் மற்றும் பலர் (1992 சப்ளி (1) எஸ் சி சி 335) என்ற வழக்கில், இந்த நீதிமன்றம் கு. வி. மு. ச. பிரிவு 482-இன் நோக்கம் மற்றும் வரம்புகளை விரிவாகப் பரிசீலித்துள்ளது. கு. வி. மு. ச. பிரிவு 482-இன் கீழ் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தக்கூடிய ஏழு வகை வழக்குகள் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. அதன் 102-வது பத்தி பின்வருமாறு அமைகிறது:

"102. சட்டத்தின் XIV அத்தியாயத்தின் கீழ் உள்ள பல்வேறு தொடர்புடைய விதிகளின் விளக்கத்தின் பின்னணியில் மற்றும் சட்டத்தின் 226 வது பிரிவின் கீழ் அசாதாரண அதிகாரம் அல்லது சட்டத்தின் 482 வது பிரிவின் கீழ் உள்ள அதிகாரங்களை நாங்கள் மேலே பிரித்தெடுத்து மீண்டும் உருவாக்கியுள்ளோம், அத்தகைய அதிகாரம் எந்தவொரு நீதிமன்றத்தின் செயல்முறையை துஷ்பிரயோகம் செய்வதைத் தடுக்கவோ அல்லது நீதியின் நோக்கங்களை பாதுகாக்கவோ பயன்படுத்தப்படக்கூடிய வழக்குகளின் பின்வரும் வகைகளை விளக்கமாகக் கொடுக்கிறோம், இருப்பினும், இத்தகைய அதிகாரம் பயன்படுத்தப்பட வேண்டிய எண்ணற்ற வகையான வழக்குகளின் முழுமையான பட்டியலை வழங்குவதோ அல்லது

துல்லியமான, தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்ட, போதுமான அளவு முறைப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் நெகிழ்வற்ற வழிகாட்டுதல்களையோ அல்லது கடினமான சூத்திரங்களையோ வகுப்பது சாத்தியமில்லை.

(1) முதல் தகவல் அறிக்கையிலோ அல்லது புகாரியிலோ கூறப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகள் அவற்றின் முக மதிப்பிற்கு எடுத்துக் கொண்டாலும் அவை முழுவதுமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டாலும் கூட முதன்மையான பார்வையில் அவை குற்றம் அல்லது குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு எதிராக வழக்கு பதிவு செய்யவும் எதுவும் இல்லை.

(2) முதல் தகவல் அறிக்கையில் உள்ள குற்றச்சாட்டுகள் மற்றும் அதனுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ள பிற ஆவணங்கள் எவற்றையும் பார்க்கும்போது, ஒரு புலனாய்வு செய்யத்தக்கக் குற்றத்தை வெளிப்படுத்தாதபோது, அத்தகையச் சூழலில் பிரிவு 155(2)-இன் வரம்பிற்கு உட்பட்டு ஒரு குற்றவியல் நீதித்துறை நடுவரின் உத்தரவின்றி, பிரிவு 156(1)-இன் கீழ் காவல்துறை அதிகாரிகள் விசாரணை நடத்துவது நியாயமற்றதாகும்.

(3) முதல் தகவல் அறிக்கை அல்லது புகாரியில் கூறப்பட்டுள்ள பிரச்சனைக்குரிய குற்றச்சாட்டுகள் மற்றும் அதற்கு ஆதரவாக

சேகரிக்கப்பட்ட ஆதாரங்கள் எந்த குற்றத்தையும் வெளிப்படுத்தவில்லை எனில் குற்றச்சாட்டப்பட்டவருக்கு எதிராக வழக்கு பதிவு செய்ய முடியாது.

(4) முதல் தகவல் அறிக்கையில் உள்ள குற்றச்சாட்டுகள் ஒரு புலன்கொள் குற்றத்தை உருவாக்காமல், ஒரு புலன்கொள்ளா குற்றத்தை மட்டுமே உருவாக்கும் நிலையில், சட்டத்தின் பிரிவு 155(2)-இன் கீழ் எதிர்பார்க்கப்படுவது போல ஒரு நீதித்துறை நடுவரின் உத்தரவின்றி காவல்துறை அதிகாரி எவ்வித விசாரணையும் நடத்த அனுமதிக்கப்படுவதில்லை.

(5) முதல் தகவல் அறிக்கை அல்லது புகாரியில் கூறப்பட்டுள்ள குற்றச்சாட்டுகள் மிகவும் அபத்தமானதாகவும் மற்றும் இயல்பாகவே சாத்தியமற்றதாகவும் இருந்தால் அதன் அடிப்படையில் எந்த ஒரு விவேகம் உள்ள நபரும் குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு எதிராக தொடர போதுமான காரணம் உள்ளது என்று நியாயமான முடிவுக்கு வர முடியாது.

(6) சட்டம் அல்லது சம்பந்தப்பட்ட சட்டத்தின் எந்தவொரு விதிமுறையிலும் (அதன் கீழ் குற்றவியல் நடவடிக்கை தொடங்கப்படுகிறது) வழக்குகளைத் தொடங்குவதற்கும் தொடர்வதற்கும் ஒரு வெளிப்படையான சட்டத் தடை இருக்கும்போது மற்றும்/அல்லது பாதிக்கப்பட்ட தரப்பினரின் குறைபாட்டிற்கு பயனுள்ள முறையீட்டை வழங்கும் வகையில் சட்டம்

அல்லது சம்பந்தப்பட்ட சட்டத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட விதி இருக்கும்போது இத்தகைய அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தலாம்.

(7) ஒரு குற்றவியல் நடவடிக்கை வெளிப்படையாகவே தீய எண்ணத்துடனும் மற்றும்/அல்லது குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் மீது பழிவாங்கும் நோக்கத்துடனும், தனிப்பட்ட மற்றும் சொந்தக் காழ்ப்புணர்ச்சி காரணமாக அவரைத் துன்புறுத்தும் உள்நோக்கத்துடனும் தீய எண்ணத்துடன் தொடங்கப்பட்டிருக்கும் நிலையில்.

10. **ராஜேஷ் பஜாஜ் எதிர் டெல்லி தேசிய தலைநகர் பிராந்தியம் மற்றும் பலர்**, (1999) 3 எஸ் சி சி 259 என்ற வழக்கில், ஒரு புகார்தாரர் தான் சுமத்தும் குற்றத்தின் அனைத்து கூறுகளையும் தனது புகாரின் உடலில் வார்த்தைக்கு வார்த்தை அப்படியே மறுஉருவாக்கம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று இந்த நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்துள்ளது. ஒரு குற்றத்திற்கான அடிப்படை உண்மைகள் புகாரில் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டிருந்தால், ஒன்று அல்லது இரண்டு கூறுகள் விவரங்களுடன் கூறப்படவில்லை என்ற காரணத்திற்காக மட்டுமே, புலனாய்வு நிலையில் குற்றவியல் நடவடிக்கைகளை ரத்து செய்ய நீதிமன்றம் அவசரப்படக்கூடாது.

11. **கர்நாடக மாநில அரசு எதிர் எம்.தேவேந்திரப்பா மற்றும் ஒருவர்**, (2002) 3 எஸ் சி சி 89 என்ற வழக்கில், கு. வி. மு. ச. பிரிவு 482-இன் கீழ் அதிகாரங்களைப்

பயன்படுத்தும்போது, நீதிமன்றம் ஒரு மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றமாகவோ அல்லது சீராய்வு நீதிமன்றமாகவோ செயல்படாது என்று தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. இந்தப் பிரிவின் கீழான உள்ளார்ந்த அதிகார வரம்பு பரந்ததாக இருந்தாலும், அது குறைவாகவும், கவனமாகவும் மற்றும் எச்சரிக்கையுடனும் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்; மேலும் அத்தகைய அதிகாரப் பயன்பாடு அந்தப் பிரிவிலேயே குறிப்பாக வகுக்கப்பட்டுள்ள சோதனைகளின் மூலம் நியாயப்படுத்தப்படும்போது மட்டுமே மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். மேலும் அது பின்வருமாறு தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது:-

"அநீதிக்கு வழிவகுக்கும் எந்தவொரு நடவடிக்கையையும் அனுமதிக்கவும், நீதியை மேம்படுத்துவதைத் தடுக்கவும் நீதிமன்றத்தின் செயல்முறையைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவதாகும். ஒரு நடவடிக்கையைத் தொடங்குவது அல்லது தொடர்வது நீதிமன்ற நடைமுறையைத் துஷ்பிரயோகம் செய்வதற்குச் சமம் என்று நீதிமன்றம் கருதினால் அல்லது அந்த நடவடிக்கைகளை ரத்து செய்வது நீதியை நிலைநாட்ட உதவும் என்று கருதினால், அத்தகைய நடவடிக்கைகளை ரத்து செய்வது நீதிமன்ற அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதில் நியாயமானதாகும். புகாரில் எந்தவொரு குற்றமும் வெளிப்படுத்தப்படாத நிலையில், நீதிமன்றம் உண்மைத் தன்மையைப் பரிசீலிக்கலாம். ஒரு புகார் ரத்து செய்யப்பட வேண்டும் என்று கோரப்படும்போது, புகார்தாரர் என்ன குற்றச்சாட்டுகளை முன்வைத்துள்ளார்

என்பதையும் குற்றச்சாட்டுகள் முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டாலும் கூட, எந்தவொரு குற்றமும் செய்யப்பட்டுள்ளதா என்பதையும் மதிப்பிடுவதற்கு ஆதாரங்களைப் பார்க்க அனுமதிக்கப்படுகிறது".

12. சமீபத்தில் வினோத்குமார் மற்றும் பலர் எதிராக உத்தரப்பிரதேச மாநில அரசு மற்றும் ஒருவர் 2017 13 எஸ்சி சி 369 என்ற வழக்கில் இந்த நீதிமன்றம் கீழ்கண்டவாறு குறிப்பிட்டுள்ளது :

"பிரிவு 482 கு. வி. மு. ச ன் கீழ் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள உள்ளார்ந்த அதிகாரம் நீதியை முன்னேற்றம் நோக்கத்தோடும் உள்ளது. ஏதேனும் ஒரு மறைமுகமான உள்நோக்கத்துடன் ஒரு நபர் நீதிமன்றத்தின் புனிதமான நடைமுறையைத் துஷ்பிரயோகம் செய்ய முயலும் பட்சத்தில், நீதிமன்றம் அந்த முயற்சியை ஆரம்ப நிலையிலேயே முறியடிக்க வேண்டும். நீதித்துறை நடைமுறை என்பது ஒரு புனிதமான நடவடிக்கையாகும், அதனை ஒடுக்குமுறைக்கோ அல்லது துன்புறுத்தலுக்கோ ஒரு கருவியாக மாற்ற அனுமதிக்க முடியாது. ஒரு குற்றவியல் நடவடிக்கை வெளிப்படையாக தவறான நம்பிக்கையுடன் பங்கேற்கப்படுவதையும், வழக்குகள் இரகசிய நோக்கத்துடன் தீங்கிழைக்கப்படுவதையும் சுட்டிக்காட்டும் ஆதாரங்கள் இருக்கும்போது, கு. வி. மு. ச பிரிவு 482 இன் கீழ் தனது அதிகாரத்தை பயன்படுத்தி, வழக்குகளை ரத்து செய்ய உயர் நீதிமன்றம் தயங்காது. இந்த

வழக்கு, கு. வி. மு. ச 482 இன் கீழ் உயர்நீதிமன்றம் தனது அதிகாரத்தை பயன்படுத்தி, குற்றவியல் நடவடிக்கைகளை ரத்து செய்திருக்க வேண்டிய ஒரு பொருத்தமான வழக்கு ஆகும்."

குற்றவியல் நடவடிக்கைகளை ரத்து செய்வதற்கு, ஒரு நீதித்துறை நடுவர் ஒரு குற்றத்தைப் புலன்கொண்ட உண்மைத் தன்மை குறித்து நுணுக்கமான பகுப்பாய்வு செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்பது தெளிவாகிறது. உள்ளார்ந்த அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துகையில் சாட்சியங்களைப் பரிசீலிப்பதும் அனுமதிக்கப்படாது. புகாரில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குற்றச்சாட்டுகள், எந்தக் குற்றத்திற்காகப் புலன்கொள்ளப்பட்டதோ அந்தக் குற்றத்தை உருவாக்கவில்லை எனில், உயர்நீதிமன்றம் தனது உள்ளார்ந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி அதனை ரத்து செய்ய வழிவகை உள்ளது.

13. தற்போதைய வழக்கில், மேல்முறையீட்டாளர் மற்றும் அவருடன் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் மீது இந்தியத் தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவுகள் *376(2)*(ஆ), *420* உ/இ பிரிவு *34* மற்றும் எஸ் சி/எஸ் டி சட்டத்தின் பிரிவு *3(1)*(எக்ஸ்)-இன் கீழும் முதல் தகவல் அறிக்கை பதிவு செய்யப்பட்டது. ஒரு அரசு ஊழியர் தனது அதிகாரப்பூர்வமான பதவியைப் பயன்படுத்தி, தனது பாதுகாப்பில் அல்லது தனது கீழ் பணிபுரியும் ஒரு அரசு ஊழியரின் பாதுகாப்பில் உள்ள ஒரு பெண்ணிடம் புரியும்

பாலியல் வன்புணர்ச்சி குற்றத்திற்கான தண்டனையை பிரிவு *376(2)(ஆ)* வரையறுக்கிறது. அந்தச் சமயத்தில் அமலில் இருந்த அந்தப் பிரிவு பின்வருமாறு:-

"376. பாலியல் வன்புணர்ச்சிக்கான தண்டனை :

(1).....

2. யாராக இருந்தாலும்

அ).....

ஆ) ஒரு அரசு ஊழியராக இருந்து, தனது அதிகாரப்பூர்வமான பதவியைத் தவறாகப் பயன்படுத்தி, அத்தகைய அரசு ஊழியராகத் தனது பாதுகாப்பில் உள்ள அல்லது தனக்குக் கீழ்நிலை அரசு ஊழியரின் பாதுகாப்பில் உள்ள ஒரு பெண்ணிடம் பாலியல் வன்புணர்ச்சி புரிகிறாரோ; அல்லது

இ முதல் உ வரை.....

பத்து ஆண்டுகளுக்குக் குறையாத கால அளவிற்கு, ஆனால் ஆயுட்காலம் வரையிலும் நீட்டிக்கப்படக்கூடிய கடுமையான சிறைத்தண்டனையுடன் தண்டிக்கப்படுவார், மேலும் அபராதத்திற்கும் உள்ளாவார்."

14. பிரிவு 375 பாலியல் வன்புணர்ச்சி குற்றத்தை வரையறுப்பதோடு, அக்குற்றத்திற்கான ஆறு வகையான விளக்கங்களையும் வரிசைப்படுத்துகிறது. முதல் கூறு பெண்கள் தங்கள் உணர்வுகளை வைத்திருக்கும்போது செயல்படுகிறது, எனவே, சம்மதம் தெரிவிக்க முடியும், ஆனால் அந்தச் செயல்

அவளுடைய விருப்பத்திற்கு எதிராக செய்யப்படுகிறது, இரண்டாவது அது அவளுடைய சம்மதமின்றி செய்யப்படும்போது; மூன்றாவது, நான்காவது மற்றும் ஐந்தாவது சம்மதம் இருக்கும்போது அது குற்றவாளியை மன்னிக்கும் ஒரு சம்மதம் அல்ல, ஏனென்றால் அது அவளை அல்லது அவள் ஆர்வமுள்ள எந்தவொரு நபரையும் மரண பயத்தில் அல்லது காயமடையச் செய்வதன் மூலம் பெறப்படுகிறது. "அவளுடைய 'விருப்பத்திற்கு எதிராக" என்ற சொற்றொடர், அந்தப் பெண் எதிர்ப்பு தெரிவித்த போதிலும் அந்தச் செயலைச் செய்திருக்க வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கிறது. சான்றுகள் அல்லது வழக்கின் சாத்தியக்கூறுகள் அடிப்படையில் மட்டுமே ஒப்புதலைப் பற்றிய ஒரு முடிவை எடுக்க முடியும். "ஒப்புதல்" என்பது ஆலோசனையுடன் கூடிய பகுத்தறிவின் ஒரு செயல் என்றும் கூறப்படுகிறது. இது புகார் கூறப்பட்ட செயலைச் செய்ய அனுமதிப்பதற்கான ஒரு நபரின் மனதிலுள்ள ஒரு தீவிரமான விருப்பத்தைக் குறிக்கிறது.

15. இ.த.ச பிரிவு 90 அச்சம் அல்லது தவறான நம்பிக்கையின் கீழ் வழங்கப்படும் ஒப்புதல் என்பதை வரையறுக்கிறது.

"**பிரிவு 90 :**

அச்சம் அல்லது தவறான எண்ணத்தின் கீழ் வழங்கப்படும் ஒப்புதல்:- இந்தத் தண்டனைச் சட்டத்தின் எந்தவொரு பிரிவும் உத்தேசித்துள்ள சம்மதமாக அது கருதப்படாது, ஒரு நபர் காயப்படுத்தப்படுவார் என்ற அச்சத்தின் கீழ் அல்லது ஒரு

உண்மை குறித்த தவறான நம்பிக்கையின் கீழ் அந்தச் சம்மதத்தை அளித்திருந்தால், மேலும் அந்தச் செயலைச் செய்யும் நபர், அத்தகைய அச்சம் அல்லது தவறான நம்பிக்கையின் விளைவாகத்தான் அந்தச் சம்மதம் வழங்கப்பட்டது என்பதை அறிந்திருந்தால் அல்லது நம்புவதற்கு அவருக்குக் காரணம் இருந்தால் அது சம்மதம் ஆகாது."

எனவே பிரிவு 90 ஒப்புதல் என்பதை வரையறுக்கவில்லை. ஆனால் ஒப்புதல் அல்ல என்பதை விவரிக்கிறது. ஒப்புதல் வெளிப்படையாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ கட்டாயப்படுத்தப்பட்டதாகவோ அல்லது தவறாக வழிநடத்தப்பட்டதாகவோ விருப்பத்துடன் அல்லது வஞ்சகத்தின் மூலமாகவோ பெறப்படலாம். உண்மையை தவறாக கருதி புகார் தரவரால் ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டால் அது சிதைக்கப்படுகிறது. பிரிவு 375 இன் கீழ் நோக்கத்திற்கான ஒப்புதல், செயலின் முக்கியத்துவம் மற்றும் தார்மீக தரம் பற்றிய அறிவின் அடிப்படையில் பயிற்சிக்குப் பிறகு மட்டுமல்லாமல் எதிர்ப்பு மற்றும் ஒப்புதலுக்கு இடையே ஆன தேர்வை முழுமையாக பயன்படுத்திய பின்னரும் தன்னார்வ பங்கேற்பு தேவைப்படுகிறது. ஒப்புதல் இருந்ததா இல்லையா என்பதை அனைத்து தொடர்புடைய சூழ்நிலைகளையும் கவனமாக ஆய்வு செய்வதன் மூலம் மட்டுமே கண்டறிய முடியும்.

16. **உதய் எதிராக கர்நாடக மாநில அரசு** (2003) 4 எஸ் சி சி 46 இன் இந்த நீதிமன்றம் சுமார் 19 வயதுடைய குற்ற முறையீட்டாளர், குற்றம் சாட்டப்பட்டவருடன் ஆழ்ந்த காதலில் இருப்பதாகவும், பின்னர் அவர் அவளை திருமணம் செய்து கொள்வார் என்று வாக்குறுதி அளித்து, பாலியல் உறவுக்கு ஒப்புதல் அளித்ததாகவும் ஒரு வழக்கை பரிசீலித்து வந்தது. குற்ற முறையீட்டாளர் தொடர்ந்து குற்றம் சாட்டப்பட்டவரை சந்தித்து அடிக்கடி உடலுறவு கொண்டார் மற்றும் கர்ப்பமாகிவிட்டார். குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் அவளை திருமணம் செய்யத் தவறியதாக புகார் அளிக்கப்பட்டது. அந்த வழக்கில், வழங்கப்பட்ட ஒப்புதல் ஒரு உண்மை குறித்த தவறான நம்பிக்கையின் கீழ் வழங்கப்பட்டதாகக் கருத முடியாது என்று தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. அது பின்வருமாறு விளக்கப்பட்டது:-

> "21. எனவே, தான் தீவிரமாகக் காதலிக்கும் ஒரு நபர், பின்னாளில் தன்னைத் திருமணம் செய்துகொள்வார் என்ற வாக்குறுதியின் அடிப்படையில் குற்ற முறையீட்டாளர் உடலுறவுக்கு அளிக்கும் ஒப்புதல், உண்மை குறித்த தவறான நம்பிக்கையின் கீழ் வழங்கப்பட்டதாகக் கருத முடியாது என்ற கருத்தே நீதித்துறை ஒருமித்த கருத்தாக இருப்பதாகத் தெரிகிறது. இந்தத் தண்டனைச் சட்டத்தின் பொருளின்படி, ஒரு பொய்யான வாக்குறுதி என்பது ஒரு உண்மை ஆகாது. இந்தக் கருத்துடன் நாங்கள் உடன்படுகிறோம், ஆனால் குற்ற முறையீட்டாளர் உடலுறவுக்கு அளித்த ஒப்புதல்

தன்னிச்சையானதா அல்லது அது உண்மை குறித்த தவறான நம்பிக்கையின் கீழ் வழங்கப்பட்டதா என்பதைத் தீர்மானிக்க எந்தவொரு கடுமையான விதிமுறைகளும் இல்லை என்பதையும் நாங்கள் சேர்த்துக் கொள்கிறோம். இறுதி பகுப்பாய்வில், நீதிமன்றங்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட சோதனைகள் ஒப்புதல் பற்றிய கேள்வியை பரிசீலிக்கும் போது நீதித்துறை மனதிற்கு சிறந்த வழிகாட்டலை வழங்குகின்றன, ஆனால் ஒவ்வொரு வழக்கிலும், நீதிமன்றம் ஒரு முடிவுக்கு வருவதற்கு முன், அதன் முன் உள்ள ஆதாரங்களையும், சூழல்களையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும், ஏனென்றால் ஒவ்வொரு வழக்கும் அதன் சொந்த தனித்துவமான உண்மைகளைக் கொண்டுள்ளது, இது ஒப்புதல் தன்னார்வமாக இருந்ததா, அல்லது உண்மைகளின் தவறான புரிதலின் கீழ் வழங்கப்பட்டதா என்ற கேள்வியுடன் தொடர்புடையதாக இருக்கலாம். குற்றத்தின் ஒவ்வொரு கூறுகளையும் நிரூபிக்க வேண்டிய பொறுப்பு வாதி தரப்பையே சாரும் என்பதையும், அதில் ஒப்புதல் இல்லாமை என்பதும் ஒரு முக்கியக் கூறு என்பதையும் கருத்தில் கொண்டு சாட்சியங்களை நீதிமன்றம் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும்.

23. இத்தகைய வழக்குகளில் நீதிமன்றம் பின்பற்ற வேண்டிய அணுகுமுறையைக் கருத்தில் கொண்டு, இப்போது ஆவணங்களில் உள்ள சாட்சியங்களைப் பரிசீலிக்கத் தொடங்குகிறோம். இந்தத் தற்போதைய

வழக்கில், குற்ற முறையீட்டாளர் ஒரு கல்லூரியில் பயிலும் வயது முதிர்ந்த பெண் ஆவார். அவர் மேல்முறையீட்டாளர் மீது ஆழ்ந்த காதலில் இருந்தார். இருப்பினும், அவர்கள் இருவரும் வெவ்வேறு சாதியினராக இருந்ததால், திருமணம் சாத்தியமில்லை என்ற உண்மையை அவர் அறிந்திருந்தார். எந்தவொரு சூழலிலும், அவர்களின் திருமண முன்மொழிவை அவர்களது குடும்ப உறுப்பினர்கள் கடுமையாக எதிர்ப்பது உறுதி என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். மேல்முறையீட்டாளர் முதன்முதலில் அவரிடம் திருமண விருப்பத்தைத் தெரிவித்தபோதே, இதனை அவரிடம் கூறியதை அவர் ஒப்புக்கொள்கிறார். தான் ஒப்புதல் அளித்த அந்தச் செயலின் முக்கியத்துவம் மற்றும் அதன் நெறிமுறைத் தன்மையைப் புரிந்துகொள்ளும் அளவுக்கு அவருக்குப் போதுமான அறிவு இருந்தது. அதனால்தான் அந்த உறவை எவ்வளவு காலம் ரகசியமாக வைக்க முடியுமோ அவ்வளவு காலம் அவர் ரகசியமாக வைத்திருந்தார். இதையும் மீறி, அவர் மேல்முறையீட்டாளரின் நெருக்கத்தை எதிர்க்கவில்லை, சொல்லப்போனால் அதற்கு இணங்கினார். இதன் மூலம், எதிர்ப்பதற்கும் அல்லது இணங்குவதற்கும் இடையே உள்ள தெரிவை அவர் சுதந்திரமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அவர்கள் திருமணமானது சாதி ரீதியான காரணங்களால் ஒருபோதும் நடைபெறாமல் போகக்கூடும் என்ற உண்மையை அவர் உணர்ந்திருந்ததால், அந்தச்

செயலின் விளைவுகளை அவர் நிச்சயமாக அறிந்திருந்திருக்க வேண்டும். இந்தச் சூழ்நிலைகள் அனைத்தும், அவர் சுதந்திரமாகவும், தன்னிச்சையாகவும் மற்றும் உணர்வுப்பூர்வமாகவும் மேல்முறையீட்டாளருடன் உடலுறவில் ஈடுபட ஒப்புதல் அளித்தார் என்ற முடிவுக்கே எங்களை இட்டுச் செல்கின்றன; மேலும் அவரது அந்த ஒப்புதல் எந்தவொரு உண்மை குறித்த தவறான நம்பிக்கையின் விளைவாகவும் பெறப்படவில்லை."

17. **திலீப் சிங் என்ற திலிப் குமார் எதிராக பிகார் மாநில அரசு** 2005 1 எஸ்சி சி 88 ஒப்புதல் தொடர்பான பின்வரும் இரண்டு கேள்விகளை நீதிமன்றம் தீர்மானித்தது :

1) குற்றம் சாட்டப்பட்டவரால் செலுத்தப்பட்ட உளவியல் ரீதியான அழுத்தம் அல்லது அளிக்கப்பட்ட ஆசைவார்த்தைகளின் முகமாக, ஒரு செயலற்ற பணிந்து போதல் நிகழ்ந்ததா, அல்லது தான் ஈடுபடக் கேட்கப்பட்ட அந்தச் செயலின் தன்மை மற்றும் விளைவுகளை முழுமையாக அறிந்து, குற்ற முறையீட்டாளர் எடுத்த ஒரு உணர்வுப்பூர்வமான முடிவா?

2) குற்ற முறையீட்டாளர் அளித்த மறைமுகமான ஒப்புதல் என்பது, அவரைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் நோக்கம் குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு

இருப்பதாக அவரது மனதில் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு தவறான நம்பிக்கையின் விளைவா?"

இந்த வழக்கில், அந்தப் பெண் காவல் நிலையத்தில் ஒரு புகாரைப் பதிவு செய்தார். அதில், அவரும் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரும் அண்டை வீட்டார் என்றும், அவர்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் காதலித்ததாகவும் தெரிவித்தார். 1988 பிப்ரவரியில் ஒரு நாள், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் அவரை வலுக்கட்டாயமாகப் பாலியல் வன்புணர்ச்சி செய்ததாகவும், பின்னர் அவரைத் திருமணம் செய்து கொள்வதாகக் கூறித் தேற்றியதாகவும் கூறினார். குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் அளித்த அந்தத் திருமண வாக்குறுதியின் காரணமாக, அவரது கெஞ்சல்களுக்குப் பணிந்து அவருடன் உடலுறவு கொள்ள இணங்கியதாகவும், அதன் பின்னர் பல சந்தர்ப்பங்களில் தொடர்ந்து உடலுறவு கொண்டதாகவும் அவர் தெரிவித்தார். அவர் கருவுற்ற பிறகு, இந்த விஷயத்தைத் தனது பெற்றோரிடம் வெளிப்படுத்தினார். அதன்பின்னரும் கூட, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் அந்தப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொள்வார் என்ற எண்ணத்தில் இருந்த பெற்றோருக்கும் மற்ற உறவினர்களுக்கும் தெரிந்தே அந்த நெருக்கம் நீடித்தது. ஆனால், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் அவரைத் திருமணம் செய்வதைத் தவிர்த்தார்; மேலும், திருமண முயற்சியைத் தடுப்பதற்காக அவரது தந்தை அவரை ஊரை விட்டே அழைத்துச்

சென்றார். அந்தத் திருமண பந்தத்தை ஏற்படுத்த அந்தப் பெண்ணின் தந்தை மேற்கொண்ட முயற்சிகள் தோல்வியடைந்தன. எனவே, சில காலம் காத்திருந்த பிறகு அவர் புகாரைப் பதிவு செய்ய வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உள்ளானார். இந்த உண்மைப் பின்னணியுடன், நடந்த நிகழ்வுகளைத் தனது பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தித் தீவிரமாகப் பரிசீலித்த பின்னரே, அந்தப் பெண் ஒரு உணர்வுப்பூர்வமான முடிவை எடுத்தார் என்று நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. மேலும், இது மிகச்சிறந்த பட்சத்தில், ஒரு திருமண வாக்குறுதி மீறலாக இருக்குமே தவிர, திருமணத்திற்கான பொய்யான வாக்குறுதி அளித்ததாகக் கருத முடியாது என்றும், இதற்காக குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் முதன்நோக்கிலேயே உரிமையியல் சட்டத்தின் கீழ் இழப்பீடு வழங்க மட்டுமே பொறுப்பாவார் என்றும் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. அது பின்வருமாறு விளக்கப்பட்டது:-

> "எஞ்சிய கேள்வி என்னவென்றால் பதிவேட்டில் உள்ள ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் அந்தப் பெண்ணை உடலுறவு கொள்ளத் தூண்டும் மோசடி எண்ணத்துடன், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் ஒரு பொய்யான திருமண வாக்குறுதியை அளித்தார் என்று கருதுவதற்கு நியாயமான வாய்ப்பு உள்ளதா என்பதுதான். குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் அவரைத் திருமணம் செய்துகொள்வதாக வாக்குறுதி அளித்தார் என்பதில் எங்களுக்கு எந்தச்

சந்தேகமும் இல்லை; மேலும் பாதிக்கப்பட்ட பெண் அவருடன் உடலுறவு நெருக்கத்திற்குச் சம்மதித்ததற்கு அந்த வாக்குறுதியே முதன்மையான காரணமாகவும் இருந்தது. அ.சா. 12 அவரைத் திருமணம் செய்துகொள்ள மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தார் என்பதை அவரே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆனால், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் ஆரம்பத்திலிருந்தே அவரைத் திருமணம் செய்துகொள்ளும் எண்ணம் துளியும் கொண்டிருக்கவில்லை என்றும், அவர் அளித்த வாக்குறுதி அவரது அறிவிற்கே எட்டிய ஒரு பொய்யான வாக்குறுதி என்றும், சந்தேகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட வகையில் ஒரு முடிவுக்கு வருவதற்குத் தேவையான எந்த ஆதாரமும் எங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அரசு தரப்பு சாட்சியங்களிலிருந்து வெளிப்படும் எந்தவொரு சூழ்நிலையும் இந்த உண்மையை உறுதிப்படுத்தவில்லை. மாறாக, "பின்னர் ஒரு காலத்தில்", குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் அவரைத் திருமணம் செய்யத் தயாராக இருந்தார், ஆனால் அவரது தந்தையும் மற்றவர்களும் அவரை ஊரை விட்டு அழைத்துச் சென்றனர் என்ற அ.சா. 12-இன் வாக்குமூலம், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் திருமணத்தைப் பொறுத்தவரை ஒரு உண்மையான நோக்கத்தைக் கொண்டிருந்திருக்கலாம் என்பதையே காட்டுகிறது, ஆனால் அவரது குடும்ப பெரியவர்கள் கொடுத்த அழுத்தத்தினால் அந்தத் திருமணம் கைகூடவில்லை. இது ஒரு திருமணத்திற்கான பொய்யான வாக்குறுதி என்ற

வழக்காக இருப்பதை விட, ஒரு திருமண வாக்குறுதி மீறல் வழக்காகவே தோன்றுகிறது. இந்த அம்சத்திலும் கூட, உதய் வழக்கில் இந்தப் பத்தி 24-இல் இந்த நீதிமன்றம் செய்த அவதானிப்புகள் மேல்முறையீட்டாளர் தரப்பு வாதத்திற்குத் உதவுகின்றன.

18. **தீபக் குலாட்டி எதிர் ஹரியானா மாநில அரசு**, (2013) 7 எஸ் சி சி 675 என்ற வழக்கில், நீதிமன்றம் பாலியல் வன்புணர்ச்சி மற்றும் சம்மதத்துடன் கூடிய உடலுறவு ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான வேறுபாட்டைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளது. இது சம்பவம் நடந்தபோது 19 வயதுடைய ஒரு குற்ற முறையீட்டாளர் தொடர்பான வழக்காகும். அவர் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் மீது ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். குற்றம் சாட்டப்பட்டவர், தான் அவரைத் திருமணம் செய்து கொள்வேன் என்று தொடர்ந்து உறுதி அளித்து வந்தார். எனவே, குற்ற முறையீட்டாளர் தனது வீட்டைத் தன்னிச்சையாகவும், தனது சுய விருப்பத்தின் பேரிலும் வெளியேறி, குற்றம் சாட்டப்பட்டவரை மணம் புரிந்துகொள்வதற்காக அவருடன் சென்றார். அவர்கள் முன்னதாகவே தீர்மானித்த இடத்தில் அவர் ஏன் தன்னைச் சந்திக்கவில்லை என்று கேட்பதற்காக, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் கொடுத்த தொலைபேசி எண்ணிற்கு அவரே அழைத்தார். மேலும், அவர் நீண்ட நேரம் அவருக்காகக் காத்திருந்தார்; இறுதியாக அவர் வந்தபோது, அவருடன் கர்ணா ஏரி என்ற இடத்திற்குச் சென்றார், அங்கு அவர்கள் உடலுறவில் ஈடுபட்டனர். அந்த நிலையில் அவர் எந்தத்

தடையையும் தெரிவிக்கவில்லை மற்றும் யாரிடமும் எந்தப் புகாரும் செய்யவில்லை. அதன்பிறகு, அவர் குற்றம் சாட்டப்பட்டவருடன் குருக்ஷேத்திராவிற்குச் சென்றார், அங்கு அவருடைய உறவினர்களுடன் வசித்தார். இங்கும் கூட, குற்ற முறையீட்டாளர் தன்னிச்சையாக குற்றம் சாட்டப்பட்டவருடன் நெருக்கமாக இருந்தார். பின்னர், ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக, அவர் குருக்ஷேத்திரப் பல்கலைக்கழக விடுதியில் சட்டவிரோதமாகத் தங்கச் சென்றார், அங்கும் பிர்லா மந்திர் என்ற இடத்தில் மீண்டும் குற்றம் சாட்டப்பட்டவருடன் தொடர்புகொண்டார். அதன் பிறகு, அம்பாலா நீதிமன்றத்தில் இருவரும் திருமணம் செய்துகொள்வதற்காக, குருக்ஷேத்திரத்திலுள்ள பழைய பேருந்து நிலையத்திற்குச் சென்று அங்கிருந்து அம்பாலா நோக்கிப் புறப்பட்டனர். அந்தப் பேருந்து நிலையத்தில்தான், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் காவல்துறையினரால் கைது செய்யப்பட்டார். இரு தரப்பினருக்கும் இடையிலான உடலுறவு ரீதியான அந்த நெருக்கம், தெளிவாகக் குற்ற முறையீட்டாளரின் சம்மதத்துடன்தான் வளர்ந்துள்ளது என்று நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது; ஏனெனில், அவர் பல நாட்கள் குற்றம் சாட்டப்பட்டவருடன் வசித்து வந்ததோடு, அவருடன் ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்குப் பயணம் செய்த போதிலும், எவ்வித எதிர்ப்பையும் அவர் தெரிவிக்கவில்லை அல்லது எங்கும் எப்போதும் எந்தவொரு புகாரையும் அளிக்கவில்லை. மேலும், இத்தகையச் சூழலில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் மீது

ஏமாற்றுதல் அல்லது பாலியல் வன்புணர்ச்சி குற்றச்சாட்டுகளை எவ்வாறு சுமத்த முடியும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளவே இயலவில்லை என்றும் நீதிமன்றம் மேலும் தெரிவித்தது.

19. சமீபத்தில், இந்த நீதிமன்றம், **சிவசங்கர் என்கிற சிவா எதிர் கர்நாடக மாநில அரசு மற்றும் ஒருவர்**, குற்றவியல் மேல்முறையீடு எண். 504/2018, 2018 ஏப்ரல் 6-ஆம் தேதி தீர்ப்பளிக்கப்பட்ட வழக்கில், எட்டு ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்த ஒரு உறவின் போக்கில் நடந்த உடலுறவை 'பாலியல் வன்புணர்ச்சி' என்று கருதுவது கடினம் என்று அவதானித்துள்ளது;குறிப்பாக புகார்தாரரின் சொந்த குற்றச்சாட்டின் பேரில் அவர்கள் கணவன்-மனைவியாக ஒன்றாக வாழ்ந்தனர். அது பின்வருமாறு தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது:-

> "தற்போதைய வழக்கின் உண்மைகள் மற்றும் சூழ்நிலைகளைக் கருத்தில் கொள்ளும்போது, புகார்தாரருக்கு ஒருவேளை பொய்யான திருமண வாக்குறுதியை அளித்திருக்கக்கூடிய மேல்முறையீட்டாளர் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளை உறுதிப்படுத்துவது கடினமாகும்.
>
> எவ்வாறாயினும் 8 ஆண்டுகளாக தொடரும் உறவின்போக்கில் 'பாலியல் வன்புணர்ச்சி' என்று என்று கடினம், குறிப்பாக அவர்கள் கணவன்-மனைவியாக ஒன்றாக வாழ்ந்ததாக புகார்தாரரின் சொந்தக் கூற்று முன்னிலையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது."

20. எனவே, பாலியல் வன்புணர்ச்சி மற்றும் சம்மதத்துடன் கூடிய உடலுறவு ஆகியவற்றுக்கு இடையே தெளிவான வேறுபாடு உள்ளது. இத்தகைய வழக்குகளில், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் உண்மையில் அந்தப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்ய விரும்பினாரா அல்லது துர்நோக்கத்துடன், தனது காமத்தைத் தணித்துக் கொள்வதற்காக மட்டுமே இத்தகையப் பொய்யான வாக்குறுதியை அளிப்பாராரா என்பதை நீதிமன்றம் மிகவும் கவனமாக ஆராய வேண்டும்; ஏனெனில், பிந்தையது ஏமாற்றுதல் அல்லது மோசடி என்ற வரம்பிற்குள் வரும். மேலும், வெறும் வாக்குறுதி மீறலுக்கும், ஒரு பொய்யான வாக்குறுதியை நிறைவேற்றாமல் இருப்பதற்கும் இடையேயும் வேறுபாடு உள்ளது. குற்ற முறையீட்டாளரை பாலியல் செயல்களில் ஈடுபடத் தூண்டும் தனித்த நோக்கத்துடன் மட்டுமே குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் அந்த வாக்குறுதியை அளிக்கவில்லை என்றால், அத்தகைய செயல் பாலியல் வன்புணர்ச்சியாகக் கருதப்படாது. ஒருவேளை குற்ற முறையீட்டாளர், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் மீது தான் கொண்டிருந்த காதல் மற்றும் ஈர்ப்பின் காரணமாக உடலுறவுக்குச் சம்மதித்திருக்கலாம்; மாறாக, குற்றம் சாட்டப்பட்டவரால் உருவாக்கப்பட்ட தவறான நம்பிக்கையினால் மட்டும் அந்தச் சம்மதத்தை அவர் அளித்திருக்காமல் இருக்கலாம். அல்லது, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொள்ளும் முழு எண்ணம் கொண்டிருந்தும், அவரால் முன்னரே கணிக்க

முடியாத அல்லது அவரது கட்டுப்பாட்டிற்கு அப்பாற்பட்ட சூழ்நிலைகளின் காரணமாக, அவரைத் திருமணம் செய்ய முடியாமல் போயிருக்கலாம். இத்தகைய வழக்குகள் வித்தியாசமான முறையில் அணுகப்பட வேண்டும். குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு ஏதேனும் துர்நோக்கம் இருந்தாலோ அல்லது அவர் மறைமுகமான உள்நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்தாலோ மட்டுமே, அது பாலியல் வன்புணர்ச்சிக்கான ஒரு தெளிவான வழக்காகும். இரு தரப்பினருக்கும் இடையே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட சம்மதத்துடன் கூடிய உடலுறவு, இந்தியத் தண்டனைச் சட்டத்தின் 376-வது பிரிவின் கீழ் ஒரு குற்றமாகாது.

21. தற்போதைய வழக்கில், மேல்முறையீட்டாளர் ஆரம்ப சுகாதார நிலையத்தில் மருத்துவ அதிகாரியாகப் பணியாற்றி வந்ததும், குற்ற முறையீட்டாளர் அதே சுகாதார நிலையத்தில் உதவி செவிலியராகப் பணியாற்றி வந்ததும், அவர் ஒரு விதவை என்பதும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உண்மைகளாகும். மேல்முறையீட்டாளர் தனக்குத் திருமணமாகிவிட்டதாகவும், தனது மனைவியுடன் கருத்து வேறுபாடுகள் இருப்பதாகவும் தன்னிடம் தெரிவித்ததாக குற்ற முறையீட்டாளர் குற்றம் சாட்டியுள்ளார். ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டபடி, அவர்கள் இருவரும் வெவ்வேறு சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மேலும், தங்கள் திருமணத்தைப் பதிவு செய்ய ஒரு மாத காலம் அவகாசம் தேவை என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்/மேல்முறையீட்டாளர் கூறியதாகவும் குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளது. தான் மேல்முறையீட்டாளர் மீது காதல்

கொண்டதாகவும், தான் ஒரு விதவை என்பதால் தனக்கு ஒரு துணை தேவைப்பட்டதாகவும் குற்ற முறையீட்டாளர் மேலும் தெரிவிக்கிறார். அவர் குறிப்பாக இவ்வாறு தெரிவித்துள்ளார்: 'நானும் ஒரு விதவை என்பதாலும், எனக்கும் ஒரு துணை தேவைப்பட்டதாலும், அவருடைய விருப்பத்திற்கு நான் சம்மதித்தேன்; அன்றிலிருந்து நாங்கள் காதலித்து வந்தோம், அதன்படி நாங்கள் ஒன்றாக வசிக்கத் தொடங்கினோம். நாங்கள் சில நேரங்களில் எனது வீட்டிலும், சில நேரங்களில் அவருடைய வீட்டிலும் வசித்து வந்தோம்." இவ்வாறு, அவர்கள் சில காலம் அவளுடைய வீட்டிலும், சில காலம் மேல்முறையீட்டாளரின் இல்லத்திலும் ஒன்றாக வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் இருவரும் ஒரு நீண்ட காலமாக உறவில் இருந்ததோடு, ஒருவருக்கொருவர் துணையாக இருந்து மகிழ்ந்தனர். அவர்கள் இருவரும் அவ்வாறே நீண்ட காலம் ஒன்றாக வாழ்ந்து வந்தனர் என்பதும் தெளிவாகிறது. மேல்முறையீட்டாளர் வேறொரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டதை அறிந்த பின்னரே, அவர் இந்தப் புகாரைப் பதிவு செய்துள்ளார். 'மேல்முறையீட்டாளர் தன்னை வலுக்கட்டாயமாகப் பாலியல் வன்புணர்ச்சி செய்தார் என்பது அவரது வாதம் அல்ல. நடந்த நிகழ்வுகளைத் தனது பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தித் தீவிரமாகப் பரிசீலித்த பின்னரே, அவர் ஒரு உணர்வுப்பூர்வமான முடிவை எடுத்தார். இது எவ்வித உளவியல் அழுத்தத்திற்கும் பணிந்து செய்த செயலல்ல; மாறாக, அங்கு ஒரு மறைமுகச் சம்மதம் இருந்தது.

மேலும், அவர் அளித்த அந்த மறைமுகச் சம்மதம் அவரது மனதில் உருவாக்கப்பட்ட எந்தவொரு தவறான நம்பிக்கையின் விளைவும் அல்ல. புகாரில் கூறப்பட்டுள்ள குற்றச்சாட்டுகளை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டாலும் கூட, அவை மேல்முறையீட்டாளர் மீது எந்தவொரு குற்றத்தையும் நிரூபிக்கவில்லை என்பதே எங்கள் கருத்தாகும். குற்ற முறையீட்டாளர் முதன்நோக்கிலேயே பாலியல் வன்புணர்ச்சி நடந்ததை நிரூபிக்கத் தவறிவிட்டதால், பிரிவு *376(2)(ஆ)*-இன் கீழ் பதிவு செய்யப்பட்ட புகாரைத் தக்கவைக்க முடியாது என்றும் நாங்கள் கருதுகிறோம்.

22. மேலும், முதல் தகவல் அறிக்கையின் எந்த இடத்திலும், மேல்முறையீட்டாளர் இந்தியத் தண்டனைச் சட்டத்தின் 420-வது பிரிவின் கீழோ அல்லது எஸ்சி/எஸ்டி சட்டத்தின் பிரிவு 3(1)(எக்ஸ்)-இன் கீழோ ஏதேனும் தவறு செய்ததாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. எனவே, குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டத்தின் 482-வது பிரிவின் கீழ் மேல்முறையீட்டாளர் தாக்கல் செய்த மனுவை உயர்நீதிமன்றம் நிராகரித்தது நியாயமற்றது என்று கருதுகிறது.

23. இதன் விளைவாக, இந்த மேல்முறையீடு வெற்றி பெற்று, அதற்கேற்ப அனுமதிக்கப்படுகிறது. குற்றவியல் விண்ணப்ப எண். 3590/2012-இல் உயர்நீதிமன்றம் 02.07.2018 அன்று வழங்கிய எதிர்ப்புக்குள்ளான உத்தரவு இதன் மூலம் நீக்கறவு செய்யப்படுகிறது. நந்தூர்பார் மாவட்டம், மசாவத் காவல்

நிலையத்தில் 6.12.2000 அன்று புகார்தாரர் அளித்த முதல் தகவல் அறிக்கை மற்றும் அதன் அடிப்படையில் மேல்முறையீட்டாளர் மீது பதிவு செய்யப்பட்ட குற்ற எண். 59/2000 ஆகியவையும் இதன் மூலம் ரத்து செய்யப்படுகின்றன. இந்தியத் தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவுகள் 376(2)(பி), 420 உ/இ பிரிவு 34 மற்றும் எஸ்சி/எஸ்டி சட்டத்தின் பிரிவு 3(1)(எக்ஸ்)-இன் கீழான குற்றங்களுக்காக மசாவத் காவல் நிலையத்தால் 14.06.2001 அன்று மேல்முறையீட்டாளர் மீது தாக்கல் செய்யப்பட்ட குற்றப்பத்திரிகையும் ரத்து செய்யப்படுகிறது.

மேல்முறையீடு அனுமதிக்கப்பட்டது.

பொறுப்புத்துறப்பு

"வட்டார மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட இத்தீர்ப்புரையானது, வழக்காடி, தன்னுடைய மொழியில் புரிந்துகொள்வதற்கு பயன்படுத்திக்கொள்வதற்குட்பட்டதேயன்றி, வேறெந்த நோக்கத்திற்காகவும் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாகாது. அனைத்து நடைமுறையான மற்றும் அலுவல்முறையான நோக்கங்களுக்கும் மற்றும் தீர்ப்புரையை நிறைவேற்றலுக்கும், செயற்படுத்தலுக்கும் அதன் ஆங்கிலப் பதிப்பே அதிகாரப்பூர்வமானதாகும்."